

Folkethingets Forhandlinger (43.)

673 29. Okt. 1889. 1. Del, af Lovf. om forandr. Affatt. af alm. borgerl. Straffelovs § 58. 674

den overordnede Domstol, Overretten eller Højesteret, ogsaa finder det, og nedsetter den ved Underretsdommen ifjendte Straf, saa veed jeg dog ikke, hvorledes man med nogen Ret vil kunne sige, at det er ubilligt, at den Baretægtzarrest, som den Baagjældende har liddet i under Sagens Appel, kommer ham til Gode ved Videlsen af den Straf, han maatte findes at have forskyldt. Dernæst talte den meget ærede Justitsminister om den Skala, Lovforslaget opstiller. Han fandt den, jeg tror han sagde, i højeste Grad urimelig; det Udtryk urimelig blev i det Mindste brugt. Ja, dersom den ærede Minister har Noget at indvende mod den Skala, saa maa han virkelig rette sin Berekelse i saa Henseende til den almindelige borgerlige Straffelov og ikke til mig som Forslagsstiller; thi det kan sikkert Ingen bestride, og det bestrider den høitærede Justitsminister heller ikke, at Baretægtzarresten er en lige saa stor Videlse som Straf af simpelt Fængsel, og naar det er Tilfældet, saa er hele Skalaen, saaledes som den staar i Lovforslaget, ikke Andet end akkurat den samme, som findes i almindelig borgerlig Straffelov. Der staar Skalaen, der er den taget fra i Lovforslaget, og Lovforslaget henholder sig jo ogsaa hertil, og jeg har i Anmærkningerne til Lovforslaget end yderligere paavist dette og de enkelte Paragrafer i almindelig borgerlig Straffelov, hvor denne Skala findes. Man kan hos os ikke ganske gaa den Vej, som man gaar i den tydske Strafferet, hvor man lader Domstolene bestemme, hvor stor en Del af Baretægtzarresten der skal komme den Baagjældende til Gode som Afkortning af den Straf, han har forskyldt for den af ham begaaede Forseelse, undtagen man i alt Fald lader det staa hen som en Skønssag, hvad man ikke gjør, saavidt mig bekjendt, i den tydske Strafferet. Dette ligger deri, at i den tydske borgerlige Straffelov har man ikke den Straf, vi sjende, nemlig Fængsel paa Band og Brød. Den findes ikke der, og derfor gaar det af sig selv: Naar man siger, at Baretægtzarresten skal affortes, saa er den til Dag for Dag af Straffen, det er der ingen Vanskelighed i. Men Vanskeligheden fremkommer hos os derved, at vi have Fængselsstraf paa Band og Brød, hvor, som bekjendt, efter Straffeloven 1 Dags Band og Brød svarer til 6

Dages simpelt Fængsel. Der kan altsaa komme det Tilfælde — og det vil temmelig hyppigt komme — at der bliver et Overskud af Baretægtzarrestdage, som ikke svarer fuldt ud til 1 Dags Fængsel paa Band og Brød, og der maa man altsaa have en Regel for, hvorledes der da skal forholdes. Jeg erindrer ikke i dette Dieblis, om man i den tydske Straffelov har simpelt Fængsel paa sædvanlig Fangelost som hos os, hvor som fjendst efter Straffelovens Regler 4 Dages simpelt Fængsel paa sædvanlig Fangelost svarer til en Dags Fængsel paa Band og Brød; men det anser jeg for et underordnet Spørgsmaal. Man kan ogsaa for mit Vedkommende gaa den Vej, at man siger: Domstolene skulle bestemme: saa og saa meget afkortes der for Baretægtzarresten.

Seg glemte for at tilføie, da jeg talte om Appel, at naar den ærede Minister fandt saa mange Betæneligheder ved Appellen og saa mange vanskelige Spørgsmaal at afsjøre der, gaar Lovforslaget jo ligefrem ud paa at lade Domstolene i ethvert enkelt Tilfælde afgjøre det. Slutningen af Lovforslaget lyder, som jeg iagen berøier det: "Den Tid af den liden Baretægtzarrest, der maa tilskrives den Skyldiges eget Forhold under Sagen og saaledes ikke bør komme til Afkortning, bestemmes i Dommen". Lad os altsaa sige, at Dommen appelleres, saa vil enhver Appellinstants Overretten, og gaar Sagen videre, efter den Højesteret, her efter Lovforslaget, om det blev til Lov, kunne sige: Saa og saa Meget maa ikke afkortes. Det blev altsaa Domstolene, der kom til at afgjøre det Spørgsmaal. Seg slutter med at takke for den Modtagelse, som Lovforslaget i det Mindste i sit Princip har faaet hos de fleste ærede Talere her i Dag under Forhandlingen, og jeg kan slutte mig til en Udtalelse, som saaldt fra en æret Taler, at det vistnok inderre gjælder om at faae gjort Noget end at fortabe sig i Dunster om en snarlig Retsreform. Der er ikke her i dette Lovforslag Noget, som i mindste Maade kan foregribe en kommende Retsreform, men jeg deler den Opfattelse, at medens vi vente paa den, er det bedst, at vi gjøre, hvad vi kunne, i det Smaa for at rette paa de værste Mangler i de Tilstande, vi have. Det var ogsaa en Afkiuelse, som den meget ærede Justitsminister fremstattede, da vi for